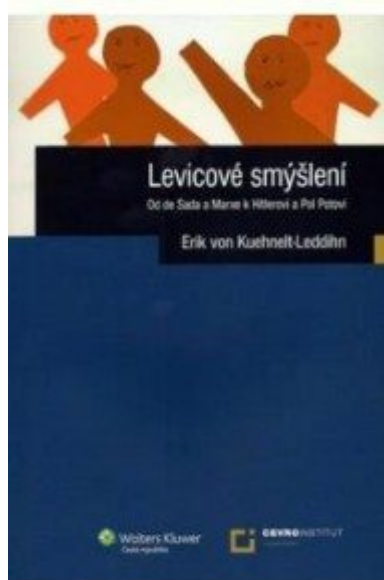

Autor: Franz Chocholatý Gröger

Letos vyšel po dvaceti letech od vydání knihy *Leftism Revisited, From de Sade and Marx to Hitler and Pol Pot* v nakladatelství Wolters Kluwer ve spolupráci s vysokou školou CEVRO Institut překlad tohoto díla jednoho z největších myslitelů 20. století (jedné z nejhorších dob v dějinách), extrémně konzervativního arciliberála, oddaného katolíka a monarchistu, jak se sám nazývá, Erika von Kuehnelt-Leddihna.

Kniha se skládá ze čtyř částí – Mysl levicová, Levicové smýšlení v historii, Liberalismus, Levice a zahraniční politika USA – a je s dodatkem – 41 atributů levice a Portlandskou deklarácí.

První část se zabývá analýzou **levicové mysli**, tedy stejností a růzností, rovnosti a svobody, demokracie a liberalismu a definici pravice a levice. Z určitého hlediska žijeme v područí dvou základních pudů, jednoho, který směřuje ke stejnosti (jednotnosti, jednotvárnosti, rovnosti) a druhého, který směřuje k různosti (rozmanitosti, mnohotvárnosti, nerovnosti).

Identita a identitářské pudy vždy mají snahu potlačit vlastní já, lidskou osobnost a tíhnou k nostrismu, v němž se utápí lidské já. Objevuje se instinkt stáda. Stejnost je sestřenicí rovnosti, tedy co je stejné, je i rovné. Tento požadavek rovnosti a totožnosti vzniká s cílem zbavení se strachu z méněcennosti. Dostavuje se hřejivý pocit davové sounáležitosti a bratrství, avšak také rodí se závist. Nedostatek záviděné osoby slouží jedincovi jako útěcha a morální omluva k napadení či udání druhého. *Za posledních dvě stě let představovalo využívání závisti – její mobilizace mezi masami – spolu se špiněním jednotlivců, ale ještě častěji tříd, ras, národů nebo náboženských komunit, klíč k politickému úspěchu.* Na závisti staví všechny levicové „ismy“, tj. na privilegium skupin, které jsou předmětem závisti a které jsou souběžně považovány z morálního nebo intelektuálního hlediska za podřadné. V levicových režimech je vždy povinnost ztotožnit se s „lidem“, „přizpůsobit se“. Platí, je-li někdo bohatý, nutno je mu bohatství maximálně zdanit či konfiskovat.

Goethe napsal: *Zákonodárci a revolucionáři, kteří slibují rovnost a svobodu najednou, jsou buď psychopati, nebo šarlatáni.* Rovnostářští bez požití síly není schopno učinit velký pokrok a dokonalá rovnost je možná jen v totalitním otroctví. Mezi rovností a svobodou se nachází antagonismus a vzájemná vylučnost, nacházejí se ve stavu vzájemného nepřátelství. Podobně je to s demokracií a liberalismem, rovnost je dynamickým elementem demokracie a svoboda základem pravého liberalismu. Již Aristoteles definoval demokracii jako vládu horší části lidu k jejímu vlastnímu prospěchu, opakem mu byla republika neboli vláda lepší části lidu v zájmu všeobecného blaha. V demokracii se hovoří o tom, kdo by měl vládnout. Mělo by se spíše ptát, jak by se mělo vládnout? Vládnout by se mělo tak, aby každý občan se mohl těšit maximálně možné osobní svobodě. K demokracii náleží totalitární a monolitické tendence. Což potvrzuje, že demokracie a totalitarismus nejsou vzájemně se vylučující pojmy. Poslední kapitolu uvozuje citát z Bible: *„Moudrý má srdce na pravém místě, hlupák na levém.“* Cílem této kapitoly je definice pravice a levice. V západní civilizaci má slovo „pravice“ pozitivní a „levice“ negativní jazykové zabarvení. Ve všech evropských jazycích se pravice vztahuje k „právu“ (*ius*), ke správnému, oprávněnému neboli *gerecht* (spravedlivý), *right* (právo, správný), pravda, správný, spravedlivý, opravdový aj. Levicový ve francouzštině (*gauche*) znamená také „trapný“, „neohrabaný“ v italštině *sinistro* znamená „levý“, „nešťastný“ anglické *sinister* znamená „levý“ nebo „zlý“, „zlověstný“. Pravicí tedy označujeme to, co je pro člověka skutečně to správné, zejména jeho svoboda. V rámci státem zajištěného, vládou předepsaného a co je nejhorší, společensky odsouhlaseného kolektivismu je naše svoboda, naše „západní“ osobnost, náš duchovní růst v sázce. Všechny velké dynamické „ismy“ posledních dvou set let představovaly masová hnutí, napadající skutečnou svobodu, osobní nezávislost. To se dělo ve jménu všech možných, vznešených i nízkých ideálů, jako je národ, rasa, sociální spravedlnost, bezpečnost či nastolení šťastnějšího světa pro všechny. Hnacím motorem všech těchto hnutí byly zbesilé ambice intelektuálů a úspěšná mobilizace mas naplněných závistí a touhou po pomstě. Pravice je vertikální a personalistická. Pokud jde o strukturu státu, levičáci věří v silnou centralizaci. Pravicově orientovaný člověk je federalista – v evropském smyslu – zastánce místních práv. Obhajuje princip subsidiarity, protože věří v místní práva a privilegia. V otázce vzdělání je levičák vždy étatista, chová odpor vůči všem osobním iniciativám a soukromému vzdělávání. *Představa státu, který se stará o všechno, až nakonec nahradí veškerou soukromou existenci, je onen velký levicový sen.* Zaopatřovací, sociální stát je produktem levicové mentality. Samotný název není správný, neboť každý stát je sociální, každý existuje kvůli blahobytu svých občanů. Je zde však nebezpečí, že demokratický stát se vyvine totalitárním způsobem ve stát zaopatřovací, kde nacházejí se dvě levicové tužby – rozšíření státní moci a závislost člověka na státu, který řídí jeho život od kolébky až po hrob.

Druhou část knihy pod názvem **Levicové smýšlení v historii** tvoří osm kapitol – *Historický původ levicového myšlení, Zrození Ameriky, Francouzská revoluce, Od demokracie k romantickému socialismu, Od romantického socialismu k vědeckému a mezinárodnímu socialismu, Od socialismu ke komunismu, Od marxismu k fašistickému étatismu a Národní socialismus a socialistický rasismus.*

V Západním světě můžeme kořeny levičáctví naléznout ve vzdálené a mlhavé minulosti. Levicové tendence existovaly i ve starověkém Řecku. Helénská demokracie prosazovala

nejen vládu mnohých, nýbrž měla i silně rovnostářské tendence. Pojem rovnosti se však vztahoval pouze na plnoprávné občany, což vylučovalo ženy, otroky a cizince takže voličstvo v řeckých demokraciích vždy představovalo menšinu. Prvky rovnosti a společenské svobody se objevují v Platónově i Aristotelově popisu demokracie: bujela závist a výjimečnost byla podezřelá.

Ve středověku to byly k sektářské rebelie. *Hus i Viklef nebyli zastánci „prostého lidu“, byli nacionalisté. Hus se stal mluvčím českého lidu proti německému elementu v Česku a na Moravě. – A právě zde, v zemi koruny sv. Václava, poprvé v evropské historii propukla národnostní nenávist ve formě střetu národních studentských organizací na pražské univerzitě. Byl to prototyp kolektivního nacionalistického fanatismu, který v devatenáctém a dvacátém století vzrušoval celou Evropu. Základní kámen levicových masových hnutí byl založen. V Česku v té době již působilo poměrně silné podzemní hnutí skládající se z pozdní generace valdenských a beghardských (pikartů). V českých regionech království Husova mučednická smrt vedla ke zběsilému výbuchu lidového hněvu a nenávisti. Husova smrt měla za následek vznik dvou skupin: utrakvistů, umírněnější skupiny, která se spokojila s výsluhou svátosti večeře Páně pod obojím způsobem – s chlebem i vínem, a táboritů, radikální skupiny, která našla své ústředí v nově založeném městě Tábor. Jako extrémní fanatici se táborité organizovali vojenským způsobem. Jejich prvním vůdcem byl Jan Žižka. Jejich ideologie zahrnovala chiliasmus, nacionalismus, puritanismus, demokratismus a socialismus – skutečný a konkrétní předobraz všech moderních ismů v dynamické syntéze. Masová hnutí naší doby se pojí s táboritstvím spíše příbuzensky než analogicky. Münster je nejslavnější model politického řádu anabaptistů a mnohem konkrétnější komunistickou podobu měly jejich tábory ke konci dvacátých a začátkem třicátých let 16. století žijící podle tzv. nikolsburské články. Život v těchto obcích popisuje Carl A. Cornelius: „Poslušnost vůči curyšským článkům se vyžadovala v té nejradikálnější formě a bez jakýchkoli kompromisů. Vládní úřady, přísahy a užívání zbraní zde bylo přísně zakázáno. Nikdo nevlastnil soukromý majetek. Cizinci, kteří požádali o křest, se museli vzdát veškerého pozemského majetku ve prospěch komunity a v případě exkomunikace nebo vypovězení jim nebylo nic vráceno. Rodinný život, který nemůže bez soukromého majetku existovat, zde nahrazovaly jiné instituce. Manželské dekrety a požehnání – bez jakékoli vzájemné konzultace partnerů – vydávali služebníci Slova. Děti byly brzy po narození předávány kojným a později umístovány do společné školní budovy. Dospělí měli stejné oblečení a stejné stravování a žili podle svého zaměstnání ve velkých domovech pod dozorem služebníka potřeb. Veškerý život se zde den ode dne odvíjel tím nejodměřenějším způsobem. Jakýkoliv projev osobní nezávislosti nebo svobody vedl k vypovězení, což znamenalo bezednou mizérii.“*

V následujících dvou stoletích převládající ismy nebyly schopny již koexistovat s teistickým náboženstvím v míru. *Moderní totalitární ideologie – od prostého levičáctví k národnímu socialismu, mezinárodnímu socialismu a komunismu – mají pseudomasochistický i „kacířský“ charakterový aspekt. Představují již náhražku náboženství, kde politické strany se svými hierarchiemi, sekulární propagandou a systémem celosvětové misie zastupující církve. Jejich politické rituály představují skutečnou liturgii.*

Nyní nastal okamžik, abychom prozkoumali kořeny oné odporné zlotřilosti – Francouzská

revoluce. Ta představuje, historicky vzato, matku většiny ideologických zločinů, sužujících civilizaci nejen na západě, nýbrž na celém světě. Tak začíná Erik von Kuehnelt – Leddihn kapitolu o francouzské revoluci. Musíme si uvědomit, že rok 1789 nevedl nutně k roku 1792 a k totalitarismu po celé Evropě a později po celém světě. Musíme rozlišit mezi počáteční fází Francouzské revoluce a terorem režimu nižší střední třídy následovaným proletářsko-agrárním hnutím Gracchuse Babeufa. Aristokratický charakter americké revoluce a počáteční fáze Revoluce francouzské jsou si velmi podobné. Krvežíznivá aktivita mas dynamicky sílila až do pádu Robespierrova režimu. Francouzské revoluce v přípravném a počátečním stadiu kladla důraz více na svobodu než na rovnost. Mezi další šlechtice, kteří přispěli k Francouzské revoluci nemalým dílem, patří člověk s přezdívkou „praotec moderní demokracie“ nebo také „božský markýz“ – markýz de Sade, jehož význam spočívá v doméně politiky, v jeho ojedinělé historické intervenci a později také šíření jeho politických názorů. Události druhé světové války znovu zvýšily zájem o de Sada. De Sade věřil, že lidské bytosti nejsou nadřazeny zvířatům a celý živočišný a rostlinný svět nemá hierarchii nadřazenosti nebo podřadnosti, všichni jsou v něm si „rovni“. Mezi jiným tvrdí, že každá společnost, která je založena na otcovství, by měla učinit incest mezi sourozenci povinný. Promiskuita by pak přirozeně skoncovala s pojmem otcovství, který spočívá na schopnosti muže identifikovat děti jako své vlastní na základě víry a přesvědčení. Ale mateřství by přežilo, ba dokonce by byla i vlast, otčina-patria, což by bylo postačující. Stejně jak ztrácí tvoření-množení svou hodnotu, tak ztrácí vražda svou hrůznost. Francouzská revoluce vskutku dostala vizím de Sada. V jistém smyslu je „božský markýz“ svatým patronem všech levicových hnutí. Mějme na paměti, že pouze levičáci plodí „hnutí“. Pravičáci přinejlepším pouze „organizují“, a to relativně hierarchickým způsobem. Spengler správně namítl, že již představa „strany“ je sama levicová. Pokud tedy hnutí a strany nepřispívají k ryze pravicovému názoru, pak z toho vyplývá, že principy pravice by v rámci parlamentní demokracie mohly převládnout pouze v případě, že by se levicová mysl ocitla v katastrofální krizi nebo zkolabovala. Obecně vzato však pravice nemůže zvítězit díky svým ctnostem, své pravdě nebo svým hodnotám, protože není schopna fascinovat a zotročit masy. Může apelovat na mimořádné lidské osobnosti, ale jen zřídka kdy k sobě přitáhne průměrného člověka.

Francie v období mezi rokem 1789 a 1815 je klasický příklad evoluce politické revoluce a hrůzy této revoluce jsou přímým a logickým vyústěním filosofie prvního osvícenství. Ač delirantní hrůzy spáchané národními socialisty a mezinárodními komunisty v našem století byly co do kvantity ještě obludnější, je Francouzská revoluce trvalý příklad nelidskosti. Masové vyvražďování se ve Francii stalo dennodenní rutinou. Duch Marseillaisy byl nacistický a rasistický: „Do zbraně, občané, „vytvořte batalióny, pochodujme, pochodujme, nechť ona nečistá krev zbrodí naše brázdy.“

Pojem socialismu a komunismu je mnohem starší než Utopie sv. Thomase Morea, která se obecně považuje za první „komunistický manifest“. Je to společnost založená na čtyřech ctnostech – prozíravosti, odvaze“ střídmosti a spravedlnosti. Je zde proklamována všeobecná rovnost mezi občany, neexistuje žádné soukromé vlastnictví.

V roce 1846 napsal Proudhon knihu s titulem *Systeme des contradictions économiques ou Philosophie de la misere*, která uspíšila konflikt s Marxem. Proudhon i Marx snili o „odumření

státu“. Marx se snažil uskutečnit své představy užitím hrubé síly, „diktaturou proletariátu, Proudhon byl naopak „evolucionista“: správný řád věcí by se měl objevit, nikoli se svévolně napláňovat. V hnutí se však ujal vedení Karl Marx se svým rigidním, sekulárním monasticismem, který měl uvrhnout civilizaci do propastného neštěstí.

Obraz, namalovaný dogmatickým socialismem se nápadně podobá obrazu Francouzské revoluce. Není se čemu divit. Neboť jeho vedení má velmi podobnou sociologickou strukturu: *zahořklé a zmatené příslušníky šlechtických rodů, vražedně idealistickou intelektuální buržoazii a zlomyslné duchovní, řeholníky a studenty teologických seminářů, kteří se odcizili svému poslání.* Došlo zde také ke stejnému pouličnímu násilí, pronášely se téměř stejné bombastické projevy, šířily se podobné buřičské spisy, ničila se starobylá architektonická díla, zuřivě se útočilo na náboženství, lidé měli jednostranné politické smýšlení a docházelo k nepokojům na venkově, jež doprovázelo drancování, krádeže a žhářství. Koneckonců, bolševici uctívali Gracchuse Babeufa jako svého předchůdce. Rozdíl zde přece jen je, místo ctihodného občana zde stál ctihodný proletář jako nový ideál seřazený v bojovém šiku a připravený zničit „prohnilý starý řád“. Katastrofa, kterou způsobil sovětský komunismus, přesáhla hranice Ruska, obdobě jako čínský komunismus nezůstal jen „místní“ záležitostí. Musíme si položit otázku, zda by si bez komunistického příkladu bylo možné vůbec představit nárůst fašismu v Itálii a národního socialismu v Německu. Nikdy by nedošlo ke druhé světové válce, kdyby Stalin mu nedal volné ruce k napadení Polska. Jedním z důsledků, a to za tichého souhlasu Západu, byla tyranie uvalena na více než čtyřicet let na východní Evropu.

První systematická levicová a nacionalistická opozice vůči sovětskému komunismu vzešla z Itálie a byl jím fašismus jednoznačně socialistického původu. A tento fašismus měl také vzor v husitském hnutí. V roce 1913 Mussolini vydal v Římě knihu s názvem *Giovanni Hus il veredico* („Jan Hus pravdomluvný“), která byla spisem namnoze politickým než náboženským. Zajímalo ho lidové hnutí, které vzplanulo po upálení Jana Husa na hranici v roce 1415. V táboritském hnutí se nacionalismus („eticita“), demokracie a různé socialistické trendy poprvé v dějinách Evropy sjednotily v nové syntéze. Tento násilný *kolektivistický* a „*identitářský*“ proud se nevyhnutelně setkal se silnou opozicí ze strany katolické církve. *Táborité vedli zběsilou rasově-ideologickou válku nejen v zemích koruny sv. Václava (v Čechách, na Moravě a ve Slezsku), ale také v sousedních oblastech (v Rakousku, Sasku a Horním Uhersku). Šířili strach a děs díky své nelidskosti: pro vyvražďování mužů, žen a dětí v jimi dobytých městech a pro jejich bezbřehou nenávist vůči všemu německému. Nepřátelství táboritů vůči všemu německému a katolickému se vyrovnal jen jejich odpor vůči šlechtě – a to i přesto, že příslušníci šlechty se často stávali vůdci zbestializovaných mas, podobně jako u pozdějších levicových revolucí. Jan Žižka byl jedním z takových příkladů. Sadistické mučení je však výrazem nenávisti a nenávist má vždy původ u nějakého pocitu méněcennosti, nějakého druhu slabosti. Téměř vždy jde o snahu podřazených většin vyhladit nadřazené menšiny. Privilegované menšiny se mohou vykazovat touhou po moci (libido dominandi), ale touha po fyzické likvidaci má své kořeny v komplexu méněcennosti u podezřívavých a závistivých postižených mas, které jsou v hlubším smyslu vždy bezmocné a také se tak cítí. Odtud pak pramení jejich krutost.*

Koncem 19. století dochází k organizaci evangelického hnutí „Pryč od Říma“ a to hnutí bylo

obzvláště silné mezi Němci z Čech a Moravy. Vzpomínka na Husa se náhle stala svatou. Objevila se celá řada německé nacionalistické literatury ke chvále Husa (německy Hussa). Obdobně čeští nacionalisté považovali katolickou církev za německo-rakouskou církev Habsburků, a když se T. G. Masaryk připojil k řadám českých bratří, jeho rozchod s Římem dostal nacionální význam. *(Němečtí nacionalisté a nacisté považovali naopak „církev římskou“ za „latinsko-slovanskou“ a „cizí“. Podobně také Masaryk podroboval zničující kritice proslovanské židy za to, že jsou proněmečtí chráněnci Habsburků.)*

Mussolini jako nově jmenovaný ministerský předseda jen stěží krotil radikálnější (a mnohem levicovější) fašisty. Uplná diktatura vznikla až v letech 1925-1926 diarchie (král a duce) až do roku 1943, kdy monarchie zachránila zemi tím, že nechala Mussoliniho zatknout. *Dnes je již možné zhodnotit italský fašismus s určitou objektivitou a v patřičném kontextu – jako ideologii, ale také jako historický jev v rámci italského dějiště. Jak již poznamenala Hannah Arendtová: Ve srovnání s nacistickým Německem nebo Sovětským svazem nebyla Itálie za fašistů ani zdaleka totalitární. Fašistická Itálie měla mnohem humánnější tvář než ony dvě severské tyranie. Povaha národa hraje v charakteru jakékoli vlády nanejvýš významnou roli. Další aspekt fašismu představovala kampaň za národní sebekázeň.*

Tato národní sebekázeň nebyla u sovětského příliš zjevná a u německého národního socialismu se nevyskytovala vůbec. V praxi Hitler rozhodně zastával Mussoliniho tezi „*Tutto nello Stato, niente al fuori dello Stato, nulla contro Stato*“ („Vše v rámci státu, nic mimo stát, nic proti státu“).

Oba plně profitovali z oné pochybné služby, kterou demokracie poskytuje člověku v naší společnosti tím, že jej zasvěcuje do politiky, že jej nutí si na tento opojný nápoj zvyknout a nechává ho věřit tomu, že svět katastrof je jeho starost, že jej dějiny volají k činu a chtějí s ním konzultovat svůj postup, že ho neustále potřebují. Diktatura nacistického typu je pozdní forma rakoviny, která vykvetla na půdě Francouzské revoluce.

Mussolini byl vždy socialista, Hitler však nepatřil formálně k socialistické straně. *Jeho Weltanschauung výrazně formovali národněsocialističtí táborité.*

Ve druhé polovině 19. století měly Čechy Českou sociálně demokratickou stranu, která aktivně spolupracovala se sociálními demokraty v Rakousku. Obě strany patřily k Druhé internacionále. Nacionalistická horlivost vedla v roce 1896 k jejímu rozštěpení. Frakce pod vedením Klofáče, Stříbrného a Frankeho ze strany vystoupila a založila *Českou stranu národně socialistickou*. Poprvé v historii Evropy vzniká tak strana s přívlastkem „národně socialistická“ ve svém názvu. *Prakticky všechny české příručky nebo encyklopedie tohoto období poukazují na to, že hlavní charakteristikou této nové významné strany je její důraz na husitsko-táboritskou tradici. Ta se ve skutečnosti stala „oficiálním mýtem“ Československa po jeho vzniku v roce 1918.* Německou národněsocialistickou stranu založili čeští Němci v roce 1897, když se ústředí nízkonákladového časopisu *Der Hammer* přesunulo z Vídně do Chebu. 15. listopadu 1903 byl v Ústí nad Labem učiněn další krok: vznikla politická strana s názvem *Německá dělnická strana v Rakousku (DAP)*. Karel Engliš, docent na Masarykově univerzitě v Brně, se k programu nástupců Německé dělnické strany vyjádřil slovy: „*Německý socialismus*

se neliší od marxismu ani ve své kritice kapitalismu ani ve svém pojetí třídního boje.“ V dubnu 1918 návrh na změnu názvu opět neprošel, avšak již o měsíc na velkém kongresu ve Vídni návrh konečně uspěl. Tak se zrodila Německá národněsocialistická strana práce (DNSAP, nikoli ještě NSDAP). Zformulovaný program z Vídně měl naprosto levicový charakter. Z tohoto programu prosakuje duch rovnostářského levičáctví: demokratického, antihabsburského (požadoval zničení podunajské monarchie ve prospěch pangermánského programu) a brojícího proti všem nepopulárním menšinám (postoj, který je magnetismem všech levicových ideologií).

Hitlerovi se sice v roce 1933 nepodařilo uchvátit Německo silou, ale demokratická ústava Výmarské republiky mu poskytla ideální podmínky k pokojnému a legálnímu převzetí moci – prostřednictvím volebního procesu. Kterákoli strana mohla získat vrcholnou moc buď ziskem většiny, a tudíž vlády, anebo jako strategicky situovaná menšina v parlamentu tím, že by učinila z demokratických principů frašku.

Nacistická zvěrstva byla šokující proto, že jim předcházela dvě staletí rousseauovské propagandy o dobrotivé podstatě lidské přirozenosti. Hrůzami nacismu a komunismu jsme se zde nezabývali nijak podrobně, a to na základě předpokladu, možná poněkud ukvapeného, že tyto jsou nám dostatečně známé. Svět však Německu přece jen za něco vděčí, byť tímto děsivým způsobem: živě mu ukázalo konečnou realitu negativních a destruktivních idejí. Ideje, které se v Londýně či New Yorku opakovaně pronášejí jako zdánlivě neškodné abstrakce, Němci zhmotnili s veškerou jejich hrůzostrašnou a konečnou platností. V tomto ohledu se národní socialismus stal gorgonským zrcadlem, v němž se může shlédnout dekadentní Západ a studovat své vlastní rysy.

Třetí část práce nese název **Liberalismus** a dělí se na dvě kapitoly *Skutečný liberalismus* a *Nepravý liberalismus*.

Ideje liberalismus existovaly již před rokem 1812. Tzv. staroliberalové si však koncem 19 století svůj pád a to na jedné straně zavedením všeobecného hlasovacího práva a pak svým pěstěným antiklerikálním postojem. Stali se tak jednou z příčin vzestupu socialistických stran. Počátkem první světové války se staroliberalismus ocitl v hluboké: krizi. S nástupem totalitární vlny začalo persekvování staroliberalů a to více než stoupenců levice. Levice-socialisté, komunisté a jakobínští demokraté byli totalitě jen konkurencí a ne nepřátelé. Dělník v Německu se klidně vzdal vědeckého socialismu výměnou za národní socialismus, dělník v Itálii, věděl, že Mussolini vyšel z italského socialismu, stejně tak část českých sociálních demokratů přešla pod praporec českých národních socialistů, Tyto nové totalitární strany měly svůj původ ve Francouzské revoluci a použily osvědčený trik levicových stran od roku 1789 „mobilizaci závisti“. Mimo to většina nacistů přešla po roce 1947 přímo k sociálním demokratům.

Většina bývalých nacistů v NSR však přešla přímo k sociálním demokratům, což jasně dokazují statistické mapy z voleb 1932 a 1972 přiložené v této knize.

Neoliberalismus jako čtvrtá fáze liberalismu se začal objevovat, a to jen zřídka, před koncem

druhé světové války a po válce především v německy mluvících zemích. Není lehké učinit dělicí čáru mezi staroliberály a neoliberály, August von Hayek je například myslitel na hranici (ale spíše staroliberál). Wilhelma Röpkeho lze označit jako konzervativce a Alexander Rüstow jím byl také.

V Evropě jsou neoliberálové a moderní konzervativci často prakticky k nerozeznání, ale v USA je tomu docela naopak – nikoli z hlediska skutečnosti, ale stávajícího označení. Je tedy třeba vyřešit dva problémy. Za první – zjistit, jak v USA liberalismus dospěl (pokud opravdu „dospěl“) k samotnému opaku toho, co si předsevzal (čímž morálně pozbývá práva se nazývat „liberální“), a za druhé – analyzovat, co skutečně představuje „konzervatismus“, starý i nový, anebo alespoň co by měl představovat. Erik von Kuehnelt-Leddihn přikládá na konci kapitoly tabulku k lepšímu pochopení čtyř fází pravého liberalismu. Příkladem nepravého liberalismu je americká levice čerpající svou silu z importovaných myšlenek jako je komunismus, socialismus, zaopatřovací stát a „demokracie“, liberální princip je zachován jen v sexu. To co je v USA nazýváno liberalismem, je jen velice nudná směsice moderny, průměrnosti, přetvářky a naivity. Tato liberální „perverze“ vyústila ve směsici étatismu-slepá víra ve všeobjímající stát- a populismu- stejně slepá důvěra vůči „lidu“.

Čtvrtou část **Levice a zahraniční politika USA** tvořená kapitolami *Americká levice a první světová válka, Levice jde od války k válce, Další levicová válka, Antikolonialismus, Výhled do budoucnosti*, podává neutěšený obraz zahraniční politiky USA řízené a ovlivňované levicí. Vliv americké a britské levice nebyl nikde tak sebevražedný jako právě v oblasti zahraniční politiky. Důsledky jejich intervencí jsou tragické, a to nejen pro anglicky mluvící země, nýbrž pro celý svět. Jejich levice se energicky podílela na politických a vojenských aktivitách, které způsobily úpadek celého Západu. Také Wilson pochopitelně trpěl onou „závažnou americkou chorobou“, totiž přesvědčením, že lidé po celém světě jsou si „spíše podobní než odlišní“. Jinými slovy, lidé s neamerickým občanstvím nejsou nic jiného než utlačovaní, zaostalí potenciální Američané. Jen mají tu smůlu, že hovoří cizím jazykem.

Podobně jako v případě rozdělení zemí po dohodách a smlouvách z roku 1945 i po první světové válce bylo téměř každému odňato něco, co mu právem náleželo, a přiděleno to, na co ve skutečnosti neměl nárok. Tím se znemožnilo mírové soužití mezi sousedními národy, neboť jeden se dopustil bezpráví vůči druhému, anebo naopak jeden došel k újmě ve prospěch druhého. Éra pandemokracie a míru ve skutečnosti zahájila nekonečnou sérii válek – studených, vlašných i horkých. V knize jsou vyslovená kritická slova o Malé dohodě a politice Edvarda Beneše. Státy Malé dohody se snažily v první řadě o to, aby (1) zabránily znovunastolení Habsburků a (2) zmařily maďarský (a rakouský) revizionismus. Jejich společný zájem představovala jejich společná kořist, jejich společné obavy a jejich společné špatné svědomí.

Když národní socialisté přišli na scénu jako skalní nepřátelé obnovy habsburské dynastie, Praha, Bělehrad a Bukurešť s nimi okamžitě začaly kolaborovat, čímž svým způsobem zrazovaly svého francouzského protektora. Navíc muselo být jasné (tak jako každému inteligentnímu Francouzovi, který nepatřil do levicového establishmentu), že členové Malé dohody nikdy nebudou a ani ve skutečnosti nebudou schopni bojovat proti Němcům, a to i

kdyby takové sklony měli. Beneš se vždy toliko snažil především zabránit obnově habsburské monarchie ve Vídni a byl proti jakékoliv formě podunajské federace, a proto podněcoval Mussoliniho antihabsburské myšlení a tajně vyjednával s národními socialisty.

Autor se ptá:

Proč tento záštiplný a puritánský člověk získal na Západě takovou prestiž? Člověk, který dopomohl k založení syntetické země a poté prováděl sebevražednou politiku vedoucí k její sovětizaci? Když diskutoval o možnosti, že by západní spojenci nemuseli proti německému tlaku vůči Československu nijak rázně zakročit, bez váhání před hrabětem Sforzou uvedl: „Pokud bychom snad měli zůstat tváří v tvář německé hrozbě bez pomoci, pak překvapíme svět svou bezmeznou poddaností vůči Berlínu.“ Tento malomyslný člověk z hloubi duše nenáviděl Západ a naopak toužil po spolupráci s Ruskem. Odsuzoval Británii více než Francii, protože ji považoval za budoucí kolonii Spojených států a protože „neexistuje větší nestydatost, než je ta americká“. To je zjevné zejména tehdy, budeme-li pročitat jeho články pro antireligiální periodikum Volná myšlenka a Beseda před první světovou válkou. Naprosto fatální aspekt Benešovy činnosti však spočíval v jeho absolutním odhodlání zabránit znovunastolení Habsburků, i když zbývající alternativou byl Anschluss – a s ním obklíčení a konec Československa. Raději nacistická vlajka nad pražskými Hradčany než Otto ve vídeňském Hofburgu! Beneš svého politického tažení vlastně nikdy nelitoval- snad až na rok 1948. Pokoutně, ale někdy i otevřeně, choval obdiv nejen k věčnému Rusku, nýbrž i k Sovětskému svazu. Po návratu z londýnského exilu (pod záštitou Ruska) se tento vůdce České národně socialistické strany projevil jako jeden z nejučenlivějších Stalinových a Hitlerových žáků. Otázka osobní svobody člověka ho nijak nezajímala.

Katyň a jiné zločiny neotřásl obdivem levice k Sovětům – nezmírnily ani její obdiv, ani její komplex méněcennosti. Prvotní americký mesianismus se přesunul do Sovětského svazu. Americká zahraniční politika sice po roce 1948 vystřízlivěla k obdivu k Sovětskému svazu, ale nedokázala toto zlo zastavit. V následujících letech došlo k řadě dalších závažných chyb: selhání nervů během maďarské revoluce, fušerství v suezské krizi, katastrofa v Zátocě sviní. Nejhorší byla ona hrozná chyba, která se stala v prvních letech války ve Vietnamu. V roce 1963 levice označila Ngo Dinh Diema za „římskokatolického diktátora“, který utiskuje mírumilovné buddhistické mnichy, Vznikla tím pošetilá spekulace o případném vojenském tažení buddhistů proti komunismu Severního Vietnamu za podpory USA.

Slabost demokracie, matky veškeré levice, by v nás měla vzbuzovat ty nejdůležitější obavy. Má demokracie schopnost, má dostatečné kvality k tomu, aby dokázala čelit svým zlomyslnějším epigonům – socialismu a komunismu? Dokáže menší zlo potlačit zlo větší? Demokracie má několik Achillových pat, ale s největšími problémy se demokraticky řízená země potýká ve dvou specifických oblastech, ve dvou doménách, kde se jeden národ setkává s druhým – v zahraniční politice a na poli obrany. Zde je přežití národa v sázce. Jasná porážka ve věku totality znamená naprosté zotročení a vymazání z mapy. Již nežijeme v historické době kabinetních válek vedených mezinárodně spřízněnými panovníky. Dnešní války vedou ideologicky motivovaní vůdci lidových mas velící nenávistí stížené luze. Už jakobíni chtěli „zabezpečit svět pro demokracii“. Naše století si jejich učedníků užilo dosyta. Člověk běžně

považuje druhou světovou válku za příčinu všech problémů. Ti vzdělanější ji vidí v první světové válce a pro skutečné historiky je jí Francouzská revoluce. Již sama skutečnost, že stále žijeme v neuvěřitelně prodlouženém poválečném období, dokazuje, že demokracie není schopna ukončit válku, dokonce ani v morálním a psychologickém smyslu.

Závěr knihy tvoří 41 bodů odpovídající na otázku *Co je levice?* a jeden bod k otázce *Co je pravice?* se závěrem: *Levicové smýšlení charakterizují tři velké revoluce: Francouzská (1789), Říjnová (1917) a německá (1933). Pamatujme však, že politické strany nebo systémy jsou jen zřídka stoprocentně levicové nebo pravicové. Většinou představují směsici obojího.*

Práce je zakončená **Portlandskou deklarací**. Tato obsahuje 26 článků a začíná výrokem o „racionální“ víře v Boha, Tvůrce vesmíru, jemuž se zodpovídáme. Pak je zde definice člověka jako jedinečná persona s nepřenositelným osudem. Deklarace zdůrazňuje personalistickou nadřazenost rozmanitosti nad homogenitou (jednotností, stejností), odmítá horizontalismus, upřednostňuje vertikálnost a pravici před levicí. Vnímá také radikální rozdíl mezi mužem a ženou, význam rodiny, láskyplné přátelství mezi oběma pohlavími, oddělenost státu a společnosti, morální nadřazenost autority nad donucováním, princip subsidiarity a odmítá centralizující a totalitární zaopatřovací stát. Nutný je plodný dialog mezi vládnoucími a ovládanými v rámci určitého lidového zastoupení, kterým by do určité míry snad mohlo být zákonodárné, ale nikdy ne politicky činné těleso. Hlavním úkolem vládnoucí složky má být udržování zákona a pořádku mezi občany a vztahů s ostatními národy tj. zahraniční politika a obrana. „Portlandská“ společnost má mít svobodu v rámci zákona, svobodu projevu, svobodné orgány k vyjadřování názorů a řadu soukromých organizací s nejrozmanitějšími praktickými funkcemi. Svoboda je od práva na soukromé vlastnictví neoddělitelná. Svoboda není cílem, ale podmínkou k životu, činu a tvorbě s lidskou důstojností.

Poznámka: Citace z knihy jsou proložené písmem.

O autorovi:

Erik Maria Ritter von Kuehneld Leddihn se narodil 31. července 1909 v Tobelbad (nyní Haselsdorf-Tobelbad) jako syn vědce. V šestnácti letech se stal ve Vídni korespondentem britského týdeníku *The Spectator*. Ve věku osmnácti let studoval občanské a církevní právo na universitě ve Vídni a pak odešel studovat na universitu v Budapešti, kde získal magisterský titul v ekonomii a doktorát v politické vědě. Následovně nastoupil ke studiu teologie ve Vídni. Po publikování knihy „*Jesuiten, Spiesser, Bolschewiken*“ vydané v roce 1933 v nakladatelství A. Pustet v Salzburgu, v které kritizoval národní socialisty, stejně jako socialismus přímo nebo mezi řádky, nemohl počítat po roce 1938 s návratem do Rakouska. V roce 1943 vydává práci *The Menace of the Herd*, ve které poukazuje na to, že s demokracií se v podstatě pojí nejen komunismus a socialismus, ale také nacionální socialismus a všechny tři patří k levici. V roce 1935 odchází do Anglie, kde se docentem na *Beaumont College*. V roce 1937 se oženil s Christiane hraběnkou von Goess a poté odjíždí do USA, kde je přijat jako docent na *Georgetown Graduate School of Foreign Service* a to do roku 1938. Později byl jmenován děkanem fakulty historie na *St. Peter's College, Jersey City* (1938-1943) a lektorem japonštiny na *Fordham University*. Až do roku 1947 učil na *Chestnut Hill College*

ve Philadelphii. Zmíněná studia a pracovní místa byla prostoupena častými cestami do zahraničí, včetně cesty do Španělska za občanské války. Sovětského svazu již v letech 1930-1931. V roce 1947 se vrací s manželkou, synem a dcerou vrátil do Evropy a usadil ve vesnici Lans v Tyrolsku. Publikoval do roku 1990 pravidelnými sloupky o dění v Evropě do amerického časopisu The National Review založeného v roce 1955 Williamem E. Buckleyem. Dále v německém měsíčníku Criticón založeným roku 1970 Casparem von Schrenck-Notzingem, který byl nejdůležitější časopisem německé konservativní pravice, měsíčníku Neues Abendland (vycházel v letech 1946-1958) v časopise Theologisches, Rheinischer Merkur, Aula, v měsíčníku Chronicles, Rothbard-Rockwell Report a měsíčníkem Catholic World. V roce 1952 vydává politicko-filosofické dílo „Liberty or Egalite“, které vychází následujícího roku v Salzburgu německy „Freiheit oder Gleichheit“. Tato práce svobody, ztracením rovnost, kritikou demokracie. Od roku 1957 se každoročně vydává na studijní cesty po celém světě, podniká každoroční přednáškové turné do USA (do roku 1998 - pouze 1 přerušení), navštívil více než sedmdesát zemí. Ovládal devět jazyků slovem a písmem a v dalších jedenácti byl schopen číst. Navíc, jeho zájem byl současnou politickou situací a situací, navštívil Vietnam pětkrát, opakovaně Severním Irsku. V roce 1974 vydává Leftism, From de Sade and Marx to Hitler and Marcuse (V roce 1990 doplněna na Leftism Revisited, From de Sade and Marx to Hitler and Pol Pot), který je hlubokou analýzou levicové mentality od Francouzské revoluce po dnešek. „Není nic katastrofálnějšího než sentimentální amatérismus. Výhybky byly špatně nastaveny v roce 1789 za Velké francouzské revoluce. Ony tři v zásadě levicové revoluce, které zplodily francouzskou demokracii, ruský internacionální socialismus a německý národní socialismus, vytvářely a určovaly historii posledních dvou set let - dvou století gilotin, šibenic, žalářů, plynových komor a gulagů.“(dvousetletí G guillotines, gaols, gallows, gas chambers, gulags).

„Chce-li člověk porozumět našemu věku jasně a zřetelně, pak je naprosto nezbytné rozlišovat, co je „pravice“ a co „levice“, a rozpoznat, jakými základními konstruktivními principy, jež by ochránily naše zosobněné, svobodomyšlné ideály, se nechat vést.“

Spolupracoval s Acton Institute v Grand Rapids, Michigan, USA, který prohlásil jej po jeho smrti, „byl to velký přítel a podporovatel“, pracoval s Ludwigem von Mises Institute v Auburnu, Alabama a od r. 1984 byl členem Katholische österreichische Landsmannschaft Ostaricia Innsbruck. V roce 1990 předkládá pohled pravice na společnost tzv. Portlandskou deklaraci. V roce 1993 přednášel např. na Letní universitě Junge Freiheit v Ravensburgu. Svě přednášky začínal nebo končil: „Ladies and Gentlemen, Right is right, and Left is wrong!“

Zemřel 26. května 1999 v Lans v Tyrolsku, kde je i pochován.

Web stránka: <http://www.kuehnelt-leddihn.at/index.htm>

Dílo:

Novely

The Gates of Hell: An Historical Novel of the Present Day, London: Sheed & Ward, 1933.

Night Over the East, Sheed & Ward, 1936.
Moscow 1979, Sheed & Ward, 1946.
Black Banners, Caldwell, Idaho: Caxton Printers, 1954.

Sociopolitické práce

The Menace of the Herd (pseudonym Francis S. Campell), Milwaukee: The Bruce Publishing Co., 1943.
Liberty or Equality, Front Royal, Virginia: Christendom Press, 1952, 1993.
The Timeless Christian, Chicago: Franciscan Herald Press, 1969.
Leftism, From de Sade and Marx to Hitler and Marcuse, New Rochelle, New York: Arlington House, Publishers, 1974.
The Intelligent American's Guide to Europe, Arlington House, 1979.
Leftism Revisited, From de Sade and Marx to Hitler and Pol Pot, Washington, D.C.: Regnery Gateway, 1990.
Přehled veškerých knih vydaných i pod pseudonymem viz:
<http://www.kuehnelt-leddihn.at/index-Dateien/Page1203.htm>

Práce na internetu:

Portlandská deklarace

Levicové smýšlení

Čo je ľavičiarstvo? Čo je pravičiarstvo? 25 téz o monarchii

Erik von Kuehnelt-Leddihn

Levicové smýšlení: Od de Sada a Marxe k Hitlerovi a Pol Potovi

Kód: 0111967

EAN: 9788073575717:

ISBN: 978-80-7357-571-7

1. vydání

160 x 235 x 30 mm, vazba brožovaná bez přebalu lesklá

Počet stran 564

Vydavatel: Wolters Kluwer ČR a.s. společně s CEVRO INSTITUT 2010

Článek byl převzat ze stránek **Náš směr**.